

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Μαρτυρίου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας († 4.7.1918)

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β΄

Μέρος Δ΄

ΕΝΑ ἄλλο, πολὺ σημαντικό στοιχεῖο, τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει τὸ βάθος τῆς πνευματικότητος καὶ τὴν θεία κλησι τοῦ Τσάρου Νικολάου ὡς Βασιλομάρτυρος, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἐγνώριζε τὸ βίαιο καὶ μαρτυρικό τέλος του καὶ ὅμως δὲν ἔφυγε στὴν Δύσι, πρᾶγμα τόσο εὐκόλο γι' αὐτόν.

Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο ἤδη ἔχουμε προαναφέρει καὶ στὸ ὁποῖο ἀναφερόμεθα ἐδῶ ἀναλυτικώτερα.

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ὀλίγο πρὸ τῆς κοιμήσεώς του (+1833), εἶχε ἐμπιστευθῆ ἓνα σφραγισμένο δέμα σὲ μία νέα πνευματικὴ θυγατέρα του, λέγοντας: «Νὰ δώσης αὐτὸ στὸν Τσάρο, στὴν βασιλεία τοῦ ὁποίου θὰ δοξασθῶ».

Περίπου ἑβδομήντα (70) χρόνια ἀργότερα, κατὰ τὴν λαμπρὰ καὶ ἱστορικὴ Ἀνακήρυξι («δόξα») τοῦ Ὁσίου, τὸ δέμα παρεδόθη στὸν Τσάρο Νικόλαο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐνδιαφερθῆ προσωπικῶς γιὰ τὸ θέμα τῆς Διακηρύξεως τῆς ἀγιότητος τοῦ Ὁσίου καὶ εἶχε λάβει μέρος στὶς σχετικὲς ἐκδηλώσεις στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σάρωφ (εἶχε «δοξάσει» τὸν Ὅσιο).

Δὲν γνωρίζουμε τὸ περιεχόμενο τοῦ μυστηριώδους δέματος, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι ἀνήγγειλε στὸν Τσάρο τὴν τραγικὴ

*Ἡ Ὅσια Παρασκευὴ τοῦ Ντιβέγιεβο,
ἡ διὰ Χριστὸν Σαλή.*

τύχη τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ ἰδίου, κατὰ τὴν ἐπίσης μυστηριώδη πρόρρησι τοῦ Ὁσίου: «Τὸν Τσάρο ποὺ θὰ μὲ δοξάσῃ, θὰ δοξάσω».

Ἄλλωστε, ἓνα συγκλονιστικὸ γεγονός, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνακηρύξεως (19.7.1903) τοῦ Ὁσίου Σεραφείμ, δὲν ἀφήνει περιθώρια ἀμφιβολίας.

Ὅταν τὸ Βασιλικὸ ζεῦγος ἐπισκέφθηκε τὴν γυναικεία Μονὴ τοῦ Ντιβέγιεβο, συνωμίλησε κατ' ἰδίαν μὲ τὴν Ὅσια Παρασκευὴ τοῦ Σάρωφ (Πάσσα Σαρῶφσκαγια, † 22.9.1915), μίᾳ γνωστῇ διορατικῇ ἐν Χριστῷ Σαλή.

«Ἡ Πάσσα εἶχε τὴν συνήθεια νὰ προσφέρῃ τσαΐ στοὺς ἐπισκέπτες της. “Παρηγοροῦσε” αὐτοὺς ποὺ μίᾳ δυσ-

τυχία τοὺς παραμόνευε, βάζοντας πολὺ ζάχαρη στὸ φλυτζάνι τους. Ὅταν ἐξῆλθαν ἀπὸ τὸ κελλί της, ἡ συνοδεία των ἔμεινε κατάπληκτη ἀπὸ τὰ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ Τσάρου καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του. Δὲν ἀπεκάλυψε σὲ κανέναν αὐτὰ ποὺ ἡ “Σαλή” τοῦ εἶχε εἰπεῖ».

Ἀργότερα, ἡ ὑποτακτικὴ τῆς μακαρίας Παρασκευῆς ἐφάνερωσε, ὅτι ἡ Γερόντισσά της εἶχε ἀποκαλύψει στὸν Τσάρο τὴν τύχη τῆς Ρωσίας, τὸ μαρτύριό του καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἐκκλησίας· ἐπίσης τὸν εἶχε προτρέψει νὰ παραιτηθῆ μόνος του ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ τοῦ εἶχε ἐπιδώσει ἓνα δέμα μὲ πολλὴ ζάχαρη, ἐπειδὴ «θὰ εἶχε νὰ κἀνὲν μεγάλο ταξίδι...».

Ὀλίγα χρόνια ἀργότερα, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐμπιστευτικῆς συζητήσεως τοῦ γνωστοῦ ρώσου πολιτικοῦ, Προέδρου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, Πέτρο Στολύπιν (1862-1911) μὲ τὸν Τσάρο, ὁ Πρόεδρος ἀνέφερε τὴν πρόοδο τῆς Ρωσίας στοὺς διαφόρους τομεῖς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, προκειμένου νὰ παρηγορήσῃ τὸν Μονάρχη... Ὁ Νικόλαος τὸν διέκοψε καὶ εἶπε: «Ἡ Ρωσία χρειάζεται ἓνα ἐξιλαστήριο θῦμα... Καὶ τὸ θῦμα αὐτὸ θὰ εἶμαι ἐγώ».

Εἶναι προφανὲς λοιπόν, ὅτι ὁ εὐλαβὴς Τσάρος προτίμησε ἐκου-

σίως καὶ ἐν γνώσει του νὰ πιῇ τὸ «ποτήριον» τοῦ μαρτυρίου, μὲ τὴν βαθεῖα πίστι, ὅτι δέχεται τοῦτο ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ. Αὐτὸ φανερώνει καὶ τὸ βαθύτερο ἐκκλησιαστικὸ νόημα μιᾶς ἱστορικῆς πράξεως, τὸ ὁποῖο παραδόξως ἀγνοοῦν ἢ παραθεροῦν οἱ ἄδικοι κατήγοροι τῶν Ρώσων Νεομαρτύρων.

Ἐν προκειμένῳ, εἶναι πολὺ ἀποκαλυπτικὸ τὸ συγκλονιστικὸ ὄραμα, κατὰ τὸ ἔτος 1917, τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας Μακαρίου, προκατόχου τοῦ Ἁγίου Τύχωνος.

Διηγεῖται ὁ Μακάριος τὰ ἑξῆς:

«Εἶδα ἓναν ἀγρό. Ὁ Σωτήρας μας προχωροῦσε σὲ ἓνα μονοπάτι. Τὸν ἀκολούθησα, λέγοντας: “Κύριε, Σὲ ἀκολουθῶ”. Στράφηκε πρὸς ἐμένα καὶ εἶπε: “Ἀκολούθησέ με”. Τελικά, ἦλθαμε μπροστὰ σὲ μία πελώρια ἀψίδα στολισμένη μὲ ἀστέρια. Στὸ κατώφλι ὁ Σωτήρας πάλι στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ἐπανελάβε: “Ἀκολούθησέ με”. Καὶ εἰσῆλθε σὲ ἓνα θαυμάσιο περιβόλι. Ἐγὼ σταμάτησα στὸ κατώφλι.

Τότε ξύπνησα. Μετὰ ἀπὸ λίγο πάλι κοιμήθηκα καὶ εἶδα, ὅτι ἦμουν μέσα στὴν ἀψίδα καὶ μπροστὰ μου ἦσαν ὁ Σωτήρας μὲ τὸν Τσάρο Νικόλαο, πρὸς τὸν ὁποῖο εἶπε: “Βλέπεις στὰ χέρια μου δύο ποτήρια. Τὸ ἓνα εἶναι πικρὸ γιὰ τὸν λαὸ σου, τὸ ἄλλο εἶναι γιὰ σένα”. Ὁ Τσάρος ἐγονάτισε καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα παρακαλοῦσε τὸν Κύριο νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πιῇ τὸ πικρὸ ποτήριο μαζί μὲ τὸν λαὸ του. Στὴν ἀρχὴ ὁ Κύριος δὲν συμφωνοῦσε, ἀλλὰ ὁ Τσάρος ἰκέτευε Αὐτὸν ἐνοχλητικά. Ἐπὶ τέλους, ὁ Σωτήρας ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ πικρὸ ποτήριο ἓνα μεγάλο πυρακτωμένο κάρβουνο καὶ ἐτοποθέτησε αὐτὸ στὸ χέρι τοῦ Τσάρου. Τότε, αὐτὸς ἄρχισε νὰ μετακινή τὸ κάρβουνο ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι στὸ ἄλλο καὶ ταυτοχρόνως ἄρχισε τὸ σῶμα του νὰ λάμπῃ καὶ τελικὰ ἔγινε ὅλο φωτεινὸ.

Τότε ξύπνησα πάλι. Ξανακοιμήθηκα καὶ εἶδα ἓνα μεγάλο ἀγρὸ σκεπασμένο μὲ ἄνθη. Στὴν μέση ἦταν ὁ Τσάρος καὶ γύρω του πλῆθος λαοῦ, στὸν ὁποῖο μὲ τὰ χέρια του ἐμοίραζε μάννα. Μία φωνὴ ἀκούσθηκε τότε: “Ὁ Τσάρος ἔλαβε ἐπάνω του τὴν ἐνοχὴ τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ καὶ ὁ λαὸς συγχωρεῖται!...”».

(Ἐπεταὶ τὸ Μῆρος Ε')